

(Kort bemærkning):

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Jeg sagde i min ordførertale, at hvis der er tale om, at folk får en understøttelse, der er højere end den laveste arbejdsløn, så kan der være fare for, at de ikke føler det store incitament til at tage arbejde. Der er selvfølgelig tale om, at de mennesker, der får understøttelse, kun får 90 pct. af det, de tidligere har tjent, men det udelukker jo ingenlunde, at de kunne have mulighed for at få arbejde til en lavere løn end det, de rent faktisk får i arbejdsløshedsunderstøttelse.

Bay (FP):

Kun for at takke hr. Jørgen Jensen for, at han citerede mine udtalelser fra Burmeister & Wain. Han er den eneste, der har gjort det, men det skyldes måske, at Christiansborgs mure er endnu tykkere, for dér slipper der nemlig heller ikke noget ud fra.

Men hr. Jørgen Jensen citerede mig kun halvt. Jeg vil gerne her sige, at jeg takkede arbejderne på Burmeister & Wain, fordi de havde hjulpet mig med at ramme en tyk pæl igennem den myte, at arbejderne hellere vil have understøttelse, end de vil have arbejde. Det vidnede en kamp, som arbejderne førte for at bevare deres virksomhed, ikke om. Når jeg nu tilsyneladende tager afstand fra at forbedre de arbejdsløses kår, er det, fordi jeg netop har indtryk af, at vi ved at gøre dem ret meget bedre kunne ødelægge de unge, som går lige fra skolen ud og bliver arbejdsløse og i øvrigt griner tykt ad deres kammerater, der står og pukler på arbejdspladsen for ikke ret meget mere, end de selv får for at gå ledige. Det er en meget, meget dårlig udvikling, og den må vi ikke gøre værre, end den er. Det, vi virkelig skal sætte ind på, er simpelt hen at afskaffe arbejdsløsheden, og det skal der helt andre midler til. Det så jeg gerne de to forslagsstileres partier ville medvirke noget mere til.

Kurt Hansen (VS):

Ja, det kunne vi måske gøre ved at begynde at nedlægge nogle universitetscentre og fyre nogle offentligt ansatte og sådan noget. Det er selvfølgelig denne mirakelkur, der i enhver situation gives, når man skal diskutere, hvordan man kommer af med arbejdsløsheden.

Til hr. Bay vil jeg i øvrigt godt sige: nu

synes jeg lige, vi må have udpenslet denne selvmodsigelse, at på den ene side har hr. Bay udtalt sig om, hvordan nogle arbejdere på en stor arbejdsplads kæmper for stadig væk at kunne beholde deres arbejde, på den anden side ville en gennemførelse af det, som er indbygget i disse forslag, betyde, at incitamentet til at arbejde var fjernet. Hvor ligger grænsen? Hvor ligger grænsen for virkelig at sætte hårdt ind på flere forskellige områder på den arbejdsplads, man er ansat på, for at bevare den, for stadig væk at have arbejde, og så til ikke at ville have noget som helst arbejde, fordi der nu er blevet så stor en dækning for det, at det slet ikke kan betale sig? Nu synes jeg, vi må have selvmodsigelsen frem, vi må have at vide, hvor grænsen går. Det synes jeg i hvert fald hr. Bay skylder os, for vi kan tage det højtideligt, som man i øvrigt går og slynger om sig med, når man er ude at snakke med folk på arbejdspladserne.

Hvad angår det, som hr. Ninn-Hansen sagde om diskussionen på venstrefløjen og om, at vi nu skulle ligge og overbyde hinanden om forskellige ting, er det rigtigt, som det har været fremført, at vi tager nogle store og omfattende diskussioner, som mange gange kan fremstå, som om vi ikke kan tåle synet af hinanden. Vi tager nogle diskussioner omkring nogle helt andre ting end det, man i øvrigt diskuterer i folketinget: vi diskuterer samfundsudvikling, vi diskuterer, hvordan vi skal søge at forme fremtidens samfund. Vi diskuterer mere end tekniske skatteskalaer, om det er overbudspolitik, og om der er nogle tekniske problemer i forbindelse med dele af et forslag. Det er netop cementerende for udviklingen. Det kan socialdemokratiet og de øvrige borgerlige partier hygge sig med, så kan det se ud, som om de er enige eller uenige, det er for mig at se mindre væsentligt. Men når vi diskuterer på den måde, som vi gør, er det, fordi vi mener, at vi kun kan nå frem til nogle resultater og nogle afklaringer, hvis vi diskuterer principielt. Men samtidig med de diskussioner må vi igennem konkret samarbejde på de punkter, vi kan blive enige om, prøve at støtte alle de forslag, der blot er med til at bringe arbejderklassen, lønmodtagerne, lønarbejderne, et lille skridt fremad, give dem lidt bedre vilkår og muligheder i det hele taget i samfundet. Det er vi natur-